

er lidt retfærdighed til, skulle fisken stå i stimer i vore farvande, søer og åer oven på det her, og storken skulle vende tilbage i flokke.

I Venstre tror vi på, at den miljøbevidsthed, som i højere grad kendetegner landbruget og hele befolkningen nu i forhold til tidligere, vil vise sig som positive elementer for miljøet.

Jeg håber også, at teknikerne finder nogle objektive målemetoder, som vil give et retvisende billede af miljøtilstanden. Det kan vel ikke være rigtigt, at alt skal vurderes ud fra modellforsøg og teoretiske skrivebordsberegninger?

Der skal til slut lyde en kraftig opfordring til ministrene – og jeg forstår, at miljøministeren i dag også er fødevarerminister – om en grundig information og vejledning, så ingen kommer i klemme ved at blive registreret for sent og dermed fortaber retten til afgiftsfri gødning.

Jeg beder ikke om et fjumreår, men om ansvarlighed og smidighed i indkørfasen, og det vil jeg da i øvrigt godt have en kommentar til fra ministeren.

Det forlyder også i dag, at braklægningsprocenten nu er fastsat til 10. Det må jo også få konsekvenser for normnedsættelsen i 1998-99, når nedsættelsen er et vægtet gennemsnit af udgangspunktet, nemlig 1997-98. Men det skal vi ikke indlede en stor diskussion om i dag.

Der skal heller ikke mangle en opfordring til landbruget om at arbejde positivt med på både at nå målsætningen og at sikre information, så ingen kommer unødigt i klemme.

Og til aftaleparterne: Tak for dysten. Kun tiden kan vise, om vi gjorde det rigtige, men vær tålmodige. En menneskealder er ikke længe målt med naturens målestok.

Peter Hansen-Nord (V):

Målsætningen om et godt og rent miljø er alle enige i. Midlerne til at opnå dette vil der stedse være uenighed om, og det er så her, at politik og principper kommer ind i billedet.

Min stolthed over at være en brik i et flot demokrati lider i dag et alvorligt knæk, når et stort flertal om lidt stemmer lovforslag nr. S 58 igennem som et af elementerne i Vandmiljøplan II, for så har et larmende stort flertal herinde bekræftet hinanden i princippet om, at det fremover vil være normal dansk politik at ekspropriere særlig udvalgte virksomheders produktionskapacitet med i denne omgang 10 pct.

Det interessante politiske spørgsmål er derfor nu ikke hvis, men hvornår dette brede flertal vil

finde en ny kategori af erhvervsvirksomheder, der skal beskæres ved lov og uden kompensation i deres produktionskapacitet med 10, 20 eller 30 pct. Jeg ved, at regeringen har haft sådanne planer med bl.a. negativ selskabsskattemæssig særbehandling ved udvinding af kulbrinter i Nordsøen, men hvilke andre planer har regeringen om negativ erhvervsmæssig særbehandling af forskellige industribrancher?

Ingen i dansk erhvervsliv kan længere vide sig sikker mod selektiv, negativ særbehandling uden erstatning. Hvem er de næste, hr. minister? Skal det være cementindustrien, olieraffinerierne, småkageproducenterne? Jeg spørger bare.

Når et flertal begynder at lovgive om produktionskapacitet og produktionsudnyttelse, ja, så begynder Folketinget at sætte sig i sædet for den daglige driftsledelse. Det bliver fra nu af landbrugsministeren og miljøministeren, der har overtaget den interessante del af driftslederens arbejde, nemlig profitmaksimering af de interessante sidste 10 pct. af produktionskapaciteten. Det er præcis dér, hovedparten af overskuddet ligger gemt; det er derfor, danske landmænd går på landbrugsskole, og det er derfor, at direktører er polit.'er, oecon.'er, HD-uddannede. Det er præcis de sidste 10 pct. af omsætningen, der gør hele forskellen på, om regnskab skal ende i sorte eller røde tal.

Miljømæssigt medgiver jeg, at der er større usikkerhed med henblik på udnyttelsen af husdyrgødningens kvælstofindhold fra animalske og økologisk bedrifter, men at rene planteavlbrug, der allerede i dag mere end opfylder, og jeg gentager: mere end opfylder målsætningen i Vandmiljøplan II, også skal straffes med 10 pct. lovnedsættelse, er i mine øjne at rette bager for smed, og det sætter denne kategori af landbrug i den allerværst tænkelige situation og præciserer blot, at forslaget over for planteavlbrug ikke drejer sig om miljø.

For planteavlslændmænd svarer det her til, at ikkerygere skal betale tobaksafgift, og et sådant forslag ville – ja, man ved jo aldrig, hvad der kan komme på bordet. Mine principper og min samvittighed får mig derfor til imod min egen gruppe – det beklager jeg – at stemme nej til L 58.

Christian H. Hansen (DF):

Dansk Folkeparti finder, at dette lovforslag har mange uheldige konsekvenser. Det vil indebære et større arealkrav for den enkelte landmand.